

IN MEMORIAM

ПРОФЕСОР ЕМЕРИТУС ДР БРАНКО МИЛОСАВЉЕВИЋ (1936–2020)

Професор др Бранко Милосављевић је 24.02.2020. године преминуо након краће и тешке болести. Иза њега су остали супруга Марица, унуци Александар, Мартина, Елинор, Јулија, те прауника Марија.

Рођен је 14.10.1936. од оца Ђура и мајке Јованке у мјесту Винска, општина Босански Брод. Нажалост, рано, у Другом свјетском рату остаје без родитеља који су били жртве ратних злочина. Одрастао је у домовима. Слали су га на занат али је упорно, како и сам једном рече, дјежао и инсистирао да похађа гимназију, а касније да студира психологију.

Дипломирао је на Филозофском факултету у Београду 1963. године, магистрирао на Филозофском факултету у Загребу 1975. године, гдје је и докторирао 1979. године. У вријеме када је магистрирао, био је први магистар психологије са територије Босне и Херцеговине.

Радио је као индустријски психолог у руднику жељезне руде у Љубији до 1981. године. И за то кратко вријеме постигао је запажене резултате и скренуо је привредницима пажњу на важност улоге психолога у индустрији, поготово приликом селекције кадрова. Године 1981. почиње његова универзитетска каријера када је биран у звање доцента на Филозофском факултету у Задру гдје је и радио до 1991. године. Био је двије године и водитељ одсјека за психологију тог факултета. На Филозофском факултету у Загребу биран је у звање ванредног професора 1987. године, на предметима Социјална психологија и Патологија.

Од 1994. године је радио на Филозофском факултету у Бањој Луци. Био је предсједник матичне комисије и главни предлагач оснивања студија психологије на овом факултету. Био је и први шеф Одсјека за психологију у периоду од 1994. до 2001. године. На Филозофском факултету биран је 1998. године у звање редовног професора, а 2009. године и у звање професора емеритуса. Био је ментор више од 100 дипломираних психолога, те неколико магистара и доктора социјалне психологије. Објавио је 57 научних, 33 стручна рада и 29 књига. Кроз свој животни вијек бавио се проучавањем разних социопсихолошких тема, а у посљедњем периоду највише је био окупиран идејама изградње хуманијег и праведнијег друштва. Иза њега су као продукт његовог богатог животног и професионалног искуства, остале бројне иновативне идеје и визије, а које ће се у будућности додатно емпиријски истраживати и провјеравати.

Оснивач је Друштва психолога Републике Српске 2003. године. Био је први предсједник Друштва и почасни предсједник.

Професора Милосављевића су красиле бројне врлине по којима ћемо га

памтити. Био је моралан, поштен, принципијелан, дисциплинован. Човјек од ријечи и са образом. Максимално коректан, одговоран, објективан. Веома структурисан, а опет и веома либералан. Искрено је поштовао људска права свих, а поготово студената и асистената. Својим асистентима је приликом првог сусрета говорио: „Ви нисте моји асистенти, ви сте асистенти на предмету и њему треба да служите!“ Никада од асистената није тражио да се учини било каква лична услуга за њега. Пожртвован. У годинама када се Психологија тек основала на Филозофском факултету у Бањалуци, држао је и по пет, шест предмета, да би се цијела настава адекватно покрила. Иако по природи благ, у послу је био веома одлучан када је то требало. Читав радни вијек се храбро борио и истрајавао да очува и заштити Одсјек за психологију од потенцијалних пријетњи које су могле да га уруше.

Живио је готово аскетски, као монах, скромно. Материјални ресурси га нису занимали, живио је за вриједности. Вриједности заједништва, солидарности, толеранције, поштивања различитости, космополитизма. Чак и у ратном лудилу остао је потпуно политички и етнички неострашћен. Није много причао о религији али је живио по њеним моралним начелима далеко досљедније од многих других прокламованих вјерника. Рођен је на селу, одрастао у домовима, али се понашао и живио као господин, у правом и потпуном смислу те ријечи. Увијек дискретан, смирен, културан.

Велико му хвала за све што је урадио за Одсјек за психологију и Филозофски факултет у Бањој Луци у цјелини. Његов предан однос према раду и врлине које су га красиле живјеће како кроз сјећање, тако и кроз дјела његових наслједника. Подучавао нас је теорији „учења по моделу“, а истовремено је био најбољи модел за опонашање, који смо могли да пожелимо и имамо.

Нека му је вјечна слава и хвала.

У име колектива,
проф. др Срђан Душанић
декан Филозофског факултета Универзитета у Бањој Луци